

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/1282/2015
Identifikačné číslo spisu:	1313223011
Dátum vydania rozhodnutia:	30.11.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1313223011.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu E. I., bývajúceho v T., zastúpeného JUDr. Irenou Dubravčíkovou, advokátkou s o sídlom v Bratislave, Slovinec č. 73, proti žalovanému ZEDNÍČEK SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Nobelova č. 34, zastúpenému advokátskou kanceláriou agner & partners, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Špitálska č. 10, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou a iné, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 19 Cpr 4/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. mája 2015 sp. zn. 2 CoPr 1/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 18. septembra 2014 č. k. 19 Cpr 4/2013-110 určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou z 28. júna 2013 danou žalovaným žalobcovi, podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce je neplatné a pracovný pomer naďalej trvá. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy (bližšie špecifikovaná vo výroku rozsudku) do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobný návrh zamietol; žalobcovi náhradu trov konania nepriznal a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 1 365 € na účet Okresného súdu Bratislava III, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 20. mája 2015 sp. zn. 2 CoPr 1/2015 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou z 28. júna 2013 danou žalovaným žalobcovi podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce je neplatné a pracovný pomer naďalej trvá, potvrdil; vo výroku, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy v sume 21 089,75 € spolu s tam uvedenými úrokmi z omeškania a vo výroku, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 1 365 € a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ako a j s celým odôvodnením napadnutého rozsudku. Pre správnosť dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie poukázal na to, že § 9 ods. 1 a 2 Zákonníka práce upravuje jasne, presne a nezameniteľne, kto môže v pracovnoprávných vzťahoch robiť právne úkony za

zamestnávateľa. Ak v mene žalovaného ako zamestnávateľa rozviazal so žalobcom pracovný pomer O. P. (hoci aj na základe platného plnomocenstva), rozviazanie pracovného pomeru je neplatné.

3. Proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) osobne na súde prvej inštancie 20. augusta 2015 dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil tým, že sa mu ako účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a jeho dôvodom bolo, že rozsudky súdov nižších inštancií spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Odňatie možnosti konať pred súdom videl v tom, že súdy v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p. nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia a vôbec sa nevysporiadali s o zásadnou argumentáciou žalovaného, ktorá odznela v súdnom konaní a taktiež s argumentáciou uvedenou v odvolaní. Nesprávne právne posúdenie veci videl v tom, že oba súdy podľa jeho názoru aplikovali právnu normu v rozpore s o základnými princípmi pracovného práva, najmä v rozpore s princípom subsidiarity Občianskeho zákonníka vo vzťahu k Zákonníku práce, v rozpore so zaužívanou aplikačnou praxou, ako aj v rozpore s významom inštitútu zmluvného splnomocnenia, pričom v dôsledku tejto aplikácie dospeli k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci. Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu prípadne aj súdu prvej inštancie v dotknutom rozsahu zrušil a vec vrátil odvolaciemu prípadne súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s rešpektovaním záväzného právneho názoru dovolacieho súdu.

4. Žalobca sa k dovolaniu žalovaného písomne nevyjadril.

5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, zastúpená advokátom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle vyššie citovaného § 470 ods. 2 CSP a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

8. Dovolateľ dovolaním napadol potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

9. V danej veci by preto dovolanie bolo prípustné, len ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. (tzv. dôvody zmätočnosti rozhodnutia). Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a vady tejto povahy nevyšli ani v dovolacom konaní najavo; nepreukázaná bola tiež vada konania žalovaným namietaná (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

10. Dovolateľ mal za to, že v konaní mu bola odňatá možnosť pred súdom konať tým, že rozhodnutia súdov nižších inštancií sú nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné a nedávajúce odpoveď na všetky ním uvádzané argumenty. Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) obsahuje zreteľné vysvetlenie dôvodov, na ktorých dovolací súd založil svoje rozhodnutie, a síce že v danom prípade osoba, ktorá konala v mene žalovaného v čase sporného skončenia pracovného pomeru, teda O. P., nebol oprávnený konať v mene žalovaného. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p.

11. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje,

nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

12. Dovolateľ vo svojom dovolaní tiež namietal, že rozhodnutia súdov nižšej inštancie sú po právnej stránke nesprávne. Nesprávne právne posúdenie veci súdom však prípustnosť dovolania nezakladalo (viď R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014), preto sa týmito námietkami dovolací súd nemohol zaoberať.

13. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c/ CSP ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, odmietol, a to bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

14. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.